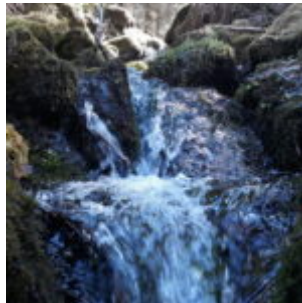
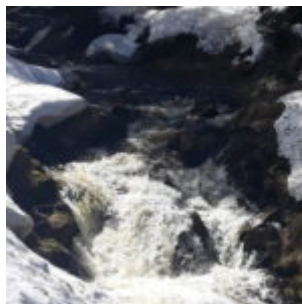

Původně jsme zamýšleli jít se jen tak cournout do Pece, když je ten třetí-kritický den. A dát si tam pizzu ve skvělý-dneska už vyhlášený pizeerii Anděl.

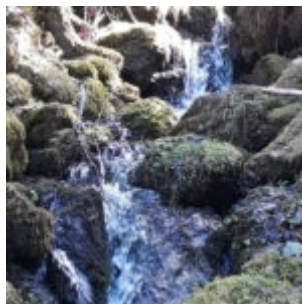
Aaale nakonec nás napadlo, že když žádná krize nejni, že se půjde na Kolínskou boudu. Pěkně lesem - Javořím dolem. To, že jde jde dolem, jest veeeelmi velmi 100x velmi zavádějící informace. Ponivadž se celou dobu, ale opravdu celou dobu štracháte ne do kopce, ale zase do krpálu. I tady se jde značnou část cesty podél vody - podél Javořího potoka.

Javoříčskej potok

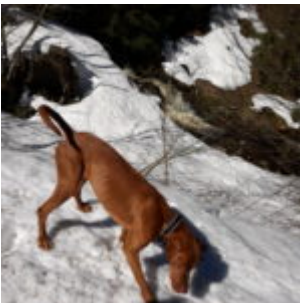
A Javoříčskej potok o pár set metrů výš

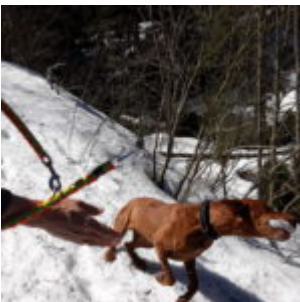
vodopády na Javořím potoku

Cesta v lese je zpočátku na pohodu, bez sněhu, ale jak se vystoupá k Červenokostelecký boudě, uuuuž tu máme bílo. Aaaaaa Rumíček se nám hnedle raduje.

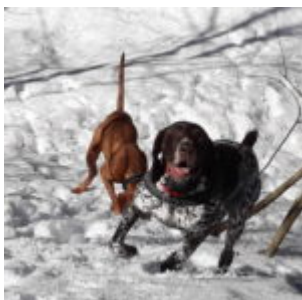
Páč je mu jasný, že krom šiškozábavičky, kterou provozoval značnou část cesty (a k mojí tichý radosti se podařilo občas zapojit i Taliprtku), dojde taky na sněhohrátky. Začalo to jen tak zlehýnka. Vykopávačkou nějakou a skončilo to tak, že se octli oba dole ve strži u potoka, páč se řádilo ve velkém. Brtník metal sněhový koule jak automat a ti dva se úplně dočista do čista zbláznili. Lítali nahoru a dolů jak šílený. Skákali po sněhu jak klokani, házeli šíbry dolů. No maaagorárna největší. Přála bych vám to vidět. Já se smála jako blázen a divím se, že se mi podařilo nasekat takovejch fotek v tak supr kvalitě. Bylo to bezvadný. Tak děsně jsme si to užívali a já o to víc, že jsem viděla to pometlo bláznivý, flekatý, jak je šťastná. Místo toho, aby měla zaječí úmysly, místo toho, aby si třeba jela svoje, tak tady bok po boku s Rumouškem dělala takový krávoviny, že to se teda doposud nevidělo. Zase další - takhle ještě nikdy! Protože fakt takhle se ještě nikdy nerozjela společná zábava v takový intenzitě. A hlavně zase - bez toho, že musíte být ve střehu, že jí to za vteřinu přestane bavit a využije toho, že má velkovolno a bude chtít vzít kramle. Ne, vůbec, vůůůbec. Když pak si na konci šla někam něco počuchat, stačilo ji prostě zavolat a šuuuup už se řítila nahoru na cestu. Bylo to bájo, bájo báájo a škoda, škoděnka, že jste to nemohli vidět na vlastní oči. Neb popsat se to pořádně totiž nedá.

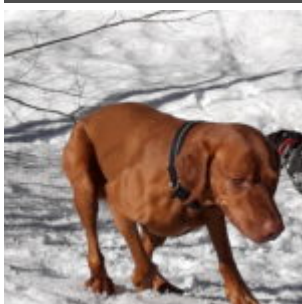
bacha, bude se vykopávat

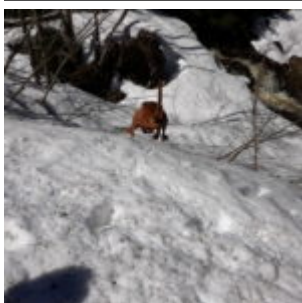
A už začíná bitva!

Lítalo se a řádilo

Makalo se nahoru

lítalo se dolů

Uhybalo se sněhovým granátům

... hele děsná dřina to byla!

Šli jsme pak dál a na sluníčkem zalitým plácku si dali sváču. Mojí půlku pizzy, kterou jsem pro její velikost nesnědla včera. Hmm, taková pizza na čerstvém povětří. Jedním slovem vynikající. Stejně jako ty rohlíky, co čekaly na ohaříky. Jen teda opět..... musím některé veřejně pokárat. Páč jest ostudný, když poté co doslova uchňapnu (hele tohle ji nejde prostě odnaučit, jak jde o rohlik, je z ní žralok, kterýho několik let nenakrmili. A žádná jedna rychlá to neřeší. Neřeší to vůbec nic. Prostě rohlik=vražda), takže poté co uchňapnu svého rohlika, udělám plaveckou otočku a stihnu s přehledem UKRÁST!! svému parťákovi jeho porci těsně před tím, než on si ho chytí, a s hubou plnou rohliků se pomalu udávit, jak se to snažím do sebe nasoukat. Hanba, fuj, a ostuda. Jenže oné dotyčné jest veřejná ostuda tak nějak šumák, hlavně že si narvala pupek, blbka. ☐ Naštěstí ji znám, takže Rumíček zkrátka nepřišel a tu krůtu flekatou jsem pak držela v šachu, aby rychle zapomněla na to, že si to zopakuje ☐ .

Když jsme dosvačili, měli jsme za to, že za chvíli už musíme narazit na mostek, kde se cesta stáčí doprava přes potok. Aha, jdeme a ono furt nic? Oba jsme byli přesvědčení, že to už teď za tou zatáčkou... ne ? aha..... dobře, tak.....za chvíli už to bude, ne? Tak ale támhle už určitě..... Jo, prdlajs . "Támhletovali" jsme ještě pěkně dlouho, pamatovali jsme si to nějak špatně. Tehdy před těmi čtyřmi lety byl touhle dobou mostek taky ještě pod sněhem, ale..... teď nějak nebyl jako vůbec ☐ ☐ ☐ ☐

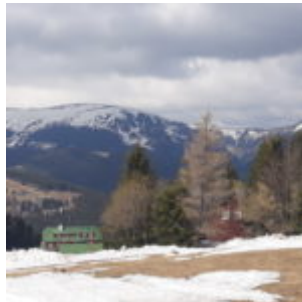

A depa máme ten mostek? □

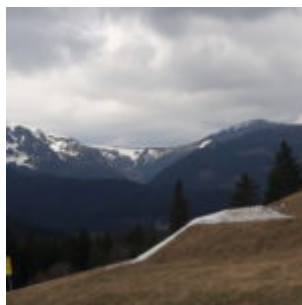
Vystoupáme nahoru na rozcestí a tam se z Taliprtky stane důůležitá pani. Nějako si zvykla, že tu moc lidí nepotkáváme a dneska zatím vůbec nikoho. A tak, když se tam před námi objeví nějaký lidi, začne vyhrožovat, že tyhle hory, ty sou enem naše □ . Blbka. Nechá se přivolat, ale furt jí ty cizáci nejdou pod nos teda. Co tady mají co chodit, jako?? Naše je to tady a ničí jiný! Rumíček s ní chvíli taky držel basu a tak jsme jim rázně zatrhli oběma tipec. A to už byla Kolínská bouda na dohled. A jíídlo, jídlo, hoodně jídla □ . Jsou tady pejskomilný a velmi přívětivý. A taky ftipný, takže nám tam všem bylo moc fajn. Ohařiska se natáhli pod stolem a spokojeně bivakovali. Jasně, že každéj dostane desátek, to by nebyl společnej vejlet, ne?

Venku na nás pak ovšem čeká poměrně překvápko. Z příjemna Kolínský boudy vyjdeme do ledovýho fičáku a zatažený oblohy. Trošku změna proti tomu slunečnému počasí, se kterým jsme sem přišli. Ale tak už to v horách bejvá. Hoodně rychle jsme z batůžku vytahovali bundy a rvali je v rychlosti na sebe. Tak rychle, že jsem se málem oběsila na vodítku □ . Krátce na to šel kolem nás kluk a na vodítku měl odrostlý štěndo voříška. Tak trochu plašánek. Ten voříšek myslim, nikoliv páníček, toho jsem nezkoumala. □ □ A tady opět naše flekatá madam - pravděpodobně dle hesla Dovolená sasrakůch - velmi, velmi, aaaale hoodně velmi překvapila. Hormon zapracoval natolik, že se nechovala, jak stodola urvaná vichřicí a vířící prostorem, ale..... ty vado!!! Vona dělala TETU!!! Fakt, vopravdově. Kdo jste ji viděl na živo, tak víte, co je Tali zač. Ale tohle nebyla vůbec vona!! Někdo ji pod tím stolem asi vyměnil, nebo co!! Byla tak opatrná, tak vnímavá a něžná a dávala tomu štěndu celej prostor a čas!!!! Chápete to?????? Ukazovala mu, že se nemusí bát. Toooo byl koncert. Ach

bože, nevěřili byste, i kdybyste to viděli ☹️. Rumíček šel otráveně do pryč, páč štěnda, i když ostýchavý, jsou prostě otravnej hmyz, ble fuj a nebrat ☹️, ale Tali se opravdu činila. Udělala mi tím zase olbřímí radost a byla jsem na ni vážně moc hrdá.

U Kolínský

Panoramata ☹️ se nevochoděj prostě

Stejně tak o pár minut později. Protože jsem si nikdy nedovedla tak nějak představit, že by tohle stvoření šlo pustit v prostoru, kde jsme to udělali a navíc!!! Že bude takhle suprově reagovat na povel na dálku, když pojede auto. Předpisově zastavila a nechala se posunkem navigovat do strany, stejně samozřejmě jako to činil Rumíček. Nooo, velešikovná pani byla ta naše Talinka, velešikovná. Další z malých radostí toho dne byla nepovelovací, ale hrací.

Brtník s Rumíčkem, kterýho měl pro ten moment pod patronátem, se pustili do vodítkový bitvy. Tali se tou dobou poflakovala podél cesty na trávě a čuchala si. V jeden moment na mě koukla, já vzala vodítko a mrskla jsem ho do prostoru. Vyyypálila jak raketa země-vzduch, drapla vodítko a uuuž se řítila na mě a že taky budem bojovat!! ☹️ A tak jsme bojovaly. Značnej kus cesty od Kolínský dolů do Pece. Rvaly jsme se spolu jako ty koně. A bylo to moc hezký. Sešli jsme do Pece a když jsme šli podél Úpy, rozhodli jsme se ještě zaskočít někam na kávičku. Překvapivě bylo značně pozavíráno, ale restaurace Na Peci ještě otevřeno měla. A pejsi tam taky mohli, takže paráda.

Jen teda škoda, že tam můžou nejen vycvakaný pejsci, ale taky ti druzí, navíc v majetku lidí tak trochu bez mozku. Chvilku po nás dorazil pán s obřím zlatým retrievrem. Naši psi v klidu leželi pod stolem. A co neudělal ten pán? Nechal svýho pejška na nataženým vodítku napochodovat k nám a vzrušeně tam pištět a tancovat. A to prosím na poměrně dlouhou dobu, prostě si seděl a koukal na to. A nic. Přes to, že viděl, že naše psy poveluju, ať zůstanou tam kde jsou. Nějak si nedovedu představit, co by tam vzniklo za rumrajch, kdybych tak nečinila a všichni ti tři velký psi by se šli v tý restauraci seznamovat. Seděl koukal na nás, vodítko vesele pružilo, pes vesele pištěl..... grrr. Vylepšila to ještě poté jeho paní, která posléze dorazila taky a chtěla se vrhat na naše psy. Slušně jsem ji požádala, ať toho bez dovolení nečiní, že jsem ráda, že jsou naši psi v klidu, leží tam, kde jsem jim řekla a hlavně NEVOTRAVUJOU okolí. Až poté jim to došlo ☐☐ . Psa stáhli na druhou stranu a byl konečně klid.

Nechybělo mnoho a byl by asi klid v celý restauraci a to definitivní. Páč Rumoušek, můj malý plyšáček, si s Tali vyměnil šichtu nejspíš. A asi, abych to měla i od něj jako dovolenkový zážitek, tak stejně jako Tali v Javoru, tak on teď tady začal tak neskutečně zamořovat okolí, že jsem se pak potupně zvedla a zbaběle už tentokrát prchla ☐☐ . A radši jsme na Brtníka a Tali počkali na druhý straně řeky. Brtník je statečnej, takže zaplatil a o něco později dorazili za námi.

Pohodovou procházkou jsme došli k paní Klečkové, šupli ohaříky na pokoj a sami si šli hezky zase sednout dolů. Moc krásnej den to byl, to vám řeknu.